

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCFADDEN, FREIDA

Dragă Debbie / Freida McFadden ; trad. din lb. engleză:

Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-718-7

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

DEAR, DEBBIE

Copyright © 2026 by Freida McFadden
Cover and internal design © 2026 by Sourcebooks
Cover design by Erin Fitzsimmons/Sourcebooks
Cover image © Jasenka Arbanas/Arcangel
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

FREIDA MCFADDEN

DRAGĂ DEBBIE

Traducere din limba engleză de Mihaela Apetrei

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CAPITOLUL 1

DIN FIȘIERUL CU CIORNE PENTRU RUBRICA „DRAGĂ DEBBIE”

Dragă Debbie,

Ne spui mereu, în minunatele tale articole, că micul-dejun este cea mai importantă masă a zilei, și sunt de acord cu tine! Dar se pune problema: familia mea e vreodată dispusă sau dornică să stea la masă și să ia micul-dejun în liniște? Nici poveste.

În fiecare dimineață, același circ. Copiii își caută pantofii rătăciți cine știe pe unde sau temele pentru acasă, dispărute peste noapte, iar soțul meu nu-și găsește cheile sau ochelarii. Nu interesează pe nimeni să se așeze la masă, în bucătărie, și să se bucure de un mic-dejun delicios, perfect, pe care am stat cel puțin un sfert de ceas ca să-l pregătesc.

Am încercat de toate! Mese rapide, opțiuni de înșfăcat din mers, mită (nu vrei să știi!), însă orice-aș face, cei din familia mea pleacă mereu de-acasă cu burta goală!

Cum mama naibii să-i determin să stea potoliți câteva minute și să se bucure de un mic-dejun hrănitor înainte de-a o șterge dimineața pe ușă, fără să catadicsească măcar să-și ia rămas-bun?

Ajută-mă, Debbie!

Înfometatii din Hingham

Într-adevăr, micul-dejun este cea mai importantă masă a zilei. Are rolul de a-ți crește nivelul de energie și de vigilență și, dacă nu iei un mic-dejun sănătos, s-ar putea să te simți apatic întreaga zi. Pentru copii și adolescenți, un mic-dejun hrănitor îmbunătățește memoria și concentrarea la școală.

Dacă cei din familia ta nu sunt interesați să mănânce dimineța, încearcă să descoperi ce fel de mâncare i-ar tenta într-atât încât să aloce micului-dejun acele cincisprezece minute vitale. Unii preferă un castron de cereale, alții s-ar putea să vrea clătite, alții un mic-dejun complet, cu ouă, șuncă și pâine integrală prăjită. Descoperă ce le place cel mai mult și răspunde acelor dorințe!

Iar dacă nu merge nici asta, îți recomand să pui câte un lacăt la ușa din față și din spate. Dimineța, la prima oră, încuie ambele uși pe dinăuntru și bagă cheia în buzunar. Dă-le tuturor de veste că nu ies din casă până nu mănâncă un mic-dejun sănătos. Dacă ți se pare că ezită careva, simpla amenințare că o să înghiți cheia dacă nu se așază la masă va face cu siguranță lucrurile să funcționeze.

N-am nicio îndoială că în curând te vei bucura zilnic de un mic-dejun minunat, alături de familie!

Debbie

CAPITOLUL 2

DEBBIE

Dimineța am interdicție să-i vorbesc fiicei mele, Lexi.

Ea a impus această regulă cam pe la începutul liceului și a menținut-o fără înduplecare până în ziua de azi, când este deja în clasa a douăsprezecea. Regula a intrat în vigoare în momentul în care Lexi a stabilit că nu-i place îndrăzneala mea de-a o întreba „Ce mai faci?” la prima oră a dimineții, când pur și simplu „nu mă simt în stare să vorbesc acum, *Dumnezeule* mare, mamă”.

Așa că, undeva pe la jumătatea clasei a noua, Lexi m-a anunțat oficial că nu-mi mai este permis să-i vorbesc dimineța. Și dacă încerc orice formă de comunicare – verbală sau nonverbală – ea mă repede și-mi amintește: „Ce ți-am zis?” Sau, și mai rău, îmi aruncă privirea *aceea*.

Știți la ce privire mă refer. Mă rog, dacă aveți copii adolescenți, sigur știți.

Așa că în această dimineță de miercuri, când Lexi intră hotărâtă în bucătărie, nu scot o vorbă.

Mănânc imperturbabilă din castronul cu fulgi de porumb – cei cu mai multă fibră. (Acum, că am ajuns la patruzeci de ani, orice are mai multă fibră se așază de la sine pe banda de la casa din supermarket.) Nu-i prea dificil să-mi amintesc că nu trebuie să-i adresez niciun cuvânt, fiindcă ține pe urechi căștile alea uriașe.

Le poartă permanent, cocoțate pe cap. E posibil să fi fuzionat deja cu oasele temporale ale craniului.

Și-a strâns părul într-o coadă neglijentă care arată de parcă a fost făcută aseară sau poate chiar cu câteva zile în urmă, fără ca de atunci să mai fi fost vreun pic aranjată. Și-a tras pe ea un hanorac lălău, genul în care dormi noaptea, iar imaginea generală e întărită de pantalonii de pijama în carouri. Și nu e vorba că au stabilit la școală vreo zi în care să vină îmbrăcați în pijama sau ceva de genul asta. Așa se îmbracă puștii din ziua de azi. Mie mi se pare complet lipsit de bun gust, însă, pe de altă parte, sunt și un pic invidioasă. Mi-aș dori să mă îmbrac zilnic în pijamale.

Dintre cei doi copii ai mei, Lexi e cea care îmi seamănă – și sunt convinsă că găsește treaba asta extrem de stânjenitoare. Are aceeași osatură delicată a feței și aceeași nuanță brună în părul ușor ondulat. La fel ca mine, se descurcă de minune la școală, motiv pentru care anul acesta a optat pentru patru cursuri de matematici avansate și un curs de teoria numerelor, pentru că a urmat deja anul trecut un curs de analiză matematică superioară.

Și tot ca mine, s-ar putea să fie un pic prea isteată pentru binele ei.

Lexi nu-mi aruncă nici măcar o privire. Se duce țință spre frigider, cu toate că se uită batjocoritor la conservele pe care le-am stivuit pe blatul de la bucătărie, pentru campania de donații de alimente. Din punctul ei de vedere, tot ceea ce fac este o combinație de chestii jenante și agravante. Totuși, cea mai de neiertat fărădelege este că i-am dat numele Alexa. În apărarea mea, de unde puteam să știu că Alexa va deveni un obiect?

Lexi îmi aruncă o privire peste umăr, apoi se mai uită o dată, când vede cum arăt. Moare să comenteze

ceva, dar asta ar însemna să încalce eternul jurământ de tăcere. Văd cum se dă în ea o adevărată luptă.

Până la urmă, o înving. Rujul e de vină – eu nu mă rujez niciodată.

— Care-i treaba de te-ai gătit așa, mamă? Întrebă curioasă.

Mai iau o înghițitură din cerealele mele cu fibră, apoi îmi tamponez buzele cu șervetul. Sunt mai degrabă genul de mamă cu tricou și colanți, așa că o surprinde să mă vadă îmbrăcată în rochie și machiată ca la carte. Ba chiar mi-am uscat părul cu fœhnul, în loc să-l prind într-o coadă jilavă.

— Azi vin fotografii de la *Home Gardening*, îmi amintesc. O să facă niște poze la noi în grădină.

A fost o onoare să fiu aleasă de revistă pentru această prezentare specială. Au fost momente, în viața mea de femeie casnică, mamă a două fete, când am simțit că am o existență un pic cam... mă rog, un pic cam goală. Sunt mândră de fiicele mele, dar voiam să fiu mândră și de ceva realizat de mine. Această ședință foto contribuie mult la creșterea încrederii în mine. Lucrez din greu la grădina aceea.

De asemenea, au fost momente când am simțit că, dacă n-aș avea florile, n-aș fi în stare să mă dau jos din pat dimineața.

— Nu știam, spune Lexi, cu toate că i-am pomenit de cel puțin zece ori de vizita de azi. Nu mai subliniez ironia că, în cazul în care eu aș fi uitat vreo chestie spusă ieri de ea, mi-ar fi făcut capul mare chiar în secunda asta.

— Păi atunci, succes.

Drăguț din partea ei. Și iată că s-a mai întâmplat un miracol azi: fiica mea de șaptesprezece ani îmi vorbește de dimineață. Mă simt ca într-un vis deopotrivă

trăsnit și minunat. Oare să sper că anii dificili ai adolescenței se apropie de sfârșit?

— Mulțumesc, rostesc prudentă, fiindcă nu vreau să tulbur pacea.

Apoi Lexi încrețește nasul.

— Nu vrei să duci azi la școală toate conservele alea, nu? O să arăți ca una care caută prin gunoaie.

OK, poate că n-am lăsat încă în urmă anii aceia dificili.

Înainte să găsească răspunsul potrivit pentru felul cum critică fiică-mea gestul de-a colecta alimente pentru cei care au nevoie de ele, dă buzna în bucătărie cealaltă fată a mea, Isabel. Probabil că așa e cel mai bine, fiindcă lui Lexi nu i-ar fi plăcut nimic din ce-aș fi răspuns.

Izzy este în clasa a zecea la Hingham Prep, așadar cu doi ani mai mică decât sora ei. Lexi aduce izbitor cu mine, în timp ce Izzy seamănă mult mai mult cu tatăl ei. Are părul șaten deschis, un zâmbet sincer și o constituție solidă. Și tot ca el, este veselă și fără griji.

Spre deosebire de mine și Lexi, Izzy a fost dintotdeauna o fire sportivă. Presupunerea mea este că endorfinele o fac mai plăcută decât sora ei. Mă rog, cel puțin asta-i teoria cu care lucrez în prezent. Dacă nu m-aș forța efectiv să mă duc la sală de câteva ori pe săptămână, cred că aș omorî toți vecinii de pe strada mea.

— Bună, mamă.

Izzy apucă un măr din castronul așezat pe blat.

— Tre' să fug. Autobuzul ajunge într-un minut.

— Asta-i tot ce mănânci la micul-dejun? protestez eu.

— Mamă, tre' să plec.

În viață în general și în viața de mamă, dar *mai ales* în viața de mamă de adolescenți, trebuie să-ți alegi bătăliile în care merită să lupti.

— OK, te iubesc, strig după ea. O să vin să te iau după meciul de fotbal.

Izzy ezită și coada din vârful capului i se leagănă ușor în timp ce rămâne în ușă, părând să cumpănească ce să spună mai departe. Îndeasă mărul în buzunarul hanoracului.

— Este în regulă, spune ea în cele din urmă. O să iau autobuzul la întoarcere.

— Stai așa.

Mă ridic în picioare și castronul de cereale dă un pic pe-afară, cât să sară câțiva stropi de lapte pe masă. Măcar nu mi l-am vărsat pe rochie.

— Autobuzul școlii nu mai circulă la ora când se termină meciul. Vin eu să te iau.

Izzy nu răspunde nimic.

— Nu-i nicio problemă! o asigur, încercând să nu mă gândesc la zilele când o luam pe Izzy de la grădiniță și fugea spre mine repezindu-se cu atâta putere în picioarele mele, încât aproape că mă doboră.

Nu știi cât ar fi stat așa, în prag, holbându-se la mine cu mâinile îndesate în buzunare, dacă soră-sa n-ar fi izbucnit brusc:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Iz, spune-i și gata.

Mă uit de la una la alta. Urăsc când au secrete, deși e mai bine acum decât pe vremea când se băteau.

— Ce să-mi spună?

Izzy nu zice nimic.

Lexi scoate un oftat exagerat și mă lămurește:

— Au dat-o afară din echipa de fotbal.

— Lexi! șuieră Izzy, roșie toată la față.

— *Poftim?*

OK, chestia asta e de-a dreptul ridicolă. Izzy joacă fotbal de când era la grădiniță. Poate să dribleze mingea aia și în somn. Cum să fie dată afară din echipă? E una dintre cele mai bune eleve de-a zecea de acolo. La naiba, e printre cele mai bune *jucătoare* în general.

— Nu înțeleg. De ce-ai fost dată afară?

Izzy își ferește privirea.

— Mamă...

Trebuie să fie o greșeală. Nu există altă explicație.

— Ia să-l sun eu pe antrenorul Pike.

— Mamă, *nu*.

Face ochii mari, cuprinsă de panică.

— Acum trebuie să plec. Nu-l suna pe Pike.

— Izzy...

— Te rog, nu-l suna.

I se citește disperarea în privire.

— Promite-mi că nu-l suni, mamă.

Nu vreau s-o fac să piardă autobuzul. Azi n-am cum s-o duc la școală, din moment ce trebuie să-i aștept pe cei cu ședința foto. Dar Izzy n-o să se clintească din loc dacă nu-i promit, așa că în cele din urmă spun fără tragere de inimă:

— Promit.

Promit că *n-o să-l sun*. Dar nu i-am promis că n-o să mă duc la el la birou să-l întreb ce naiba a avut în cap când mi-a scos fata din echipă.

Izzy îmi aruncă o ultimă privire și iese pe ușă. Copila asta e mereu pe fugă. E o fotbalistă *uimitoare*. Nu știu ce

s-ar fi putut întâmpla încât să fie dată afară, însă am decis să nu mă las până nu aflu adevărul.

Îmi îndrept atenția spre fiica mea mai mare, care a luat o conservă cu supă de porumb și citește eticheta cu o expresie acră întipărită pe față, ca și când ingredientele trecute acolo au ofensat-o personal.

— Știi ce s-a întâmplat? o întreb pe Lexi.

— Oh, Dumnezeule, mamă, *nu*. *Nu știu*.

Mârâie enervată.

— Poți să nu mai întrebi, gen, de un milion de ori?

E prima dată când o întreb, dar în fine.

— N-ai auzit absolut nimic?

— *Nu*.

Îmi aruncă o privire ucigătoare, dar apoi adaugă:

— Oricum, e mai bine că s-a cărat din echipa aia.

Antrenorul Pike e un mare pervers.

— E pervers?

Își dă ochii peste cap, iritată că trebuie să-și facă timp să-mi explice fiecare detaliu, oricât de mic.

— Prietena mea Mira a jucat în echipă și a zis că tipul nimerea nonstop în vestiare, gen, întâmplător, când se schimbau fetele. Își cerea scuze și se căra imediat, dar... mă rog, mie nu mi se pare chiar o întâmplare.

Ce făcea?

Cu cerealele înțepenite în gât, cumpănesc această dezvăluire. Izzy n-a pomenit niciodată de vreun astfel de incident, dar o știu pe Mira, prietena lui Lexi, și nu e genul care să inventeze istorii de-astea. Oare e posibil așa ceva? Și dacă da, chiar *vreau* ca Izzy să mai facă parte din echipă?

— Îhh, poți să încetezi, mamă? spune Lexi enervată.

Mă forțez să înghit cerealele din gură.

— Cu ce să încetez?

— Să mesteci, îmi răspunde ea.

— Să mestec? repet nedumerită.

— Felul în care mesteci... e prea zgomotos. Gen, nimeni din lumea asta nu mai mestecă așa zgomotos. Crede-mă – e superciudat. Probabil că te aud și vecinii.

Niciodată nu m-a criticat cineva pentru masticăția zgomotoasă. Rămân blocată preț de o clipă.

— Scuze. O să încerc să mestec *mai încet*.

— E așa de tare, repetă ea. Mereu mesteci cu zgomot și asta e, gen, *atât* de enervant.

— Momentan, gândul la antrenorul Pike îmi este distras de problema mult mai stringentă a relației cu întâia mea născută – ce naiba se întâmplă cu noi? Îmi amintesc vremurile când îi făceam clătite dimineața. Cu tot tacâmul. Desenam zâmbete pe fiecare folosind afine sau, dacă era vreo zi mai specială, fulgi de ciocolată. Când vedea fețișoarele alea zâmbitoare din clătite (mai ales pe cele cu fulgi de ciocolată), lui Lexi i se luminau ochii. Mânca mai întâi afinele sau ciocolata, apoi scâlda teancul de clătite în sirop de arțar. După câteva înghițituri se uita la mine cu un zâmbet lipicios pe chip. *Faci cele mai bune clătite din lume, mami!*

Iau încă o înghițitură de cereale, întrebându-mă dacă există ceva ce i-aș putea sugera să facem împreună. Poate o sesiune de shopping. Lui Lexi i-a plăcut dintotdeauna să meargă la cumpărături, încă de când era mică, iar acum încă îi plac hăinuțele. Totuși, va fi o provocare să le găsesc chiar pe alea care-i plac ei.

Sau poate să mă ofer s-o duc la un magazin cu pijamale. Există așa ceva? Dacă nu, ar trebui să existe. Asta-i o idee de un milion de dolari.

Afară se aude țigănalul strident al unui claxon; țiuie atât de tare, încât tresărim amândouă. Eu nu-mi mai pot face fiica să zâmbească, dar claxonul ăla reușește. E iubitul ei, Zane, care a împlinit recent optsprezece ani și și-a luat permisul, așa că o poate duce la școală absolut în fiecare zi.

Dar nu vine niciodată la ușă. Se mulțumește să apese ca un apucat pe claxonul ăla, ca să afle toată lumea din așezările învecinate că a ajuns. S-ar putea chiar să claxoneze un pic mai zgomotos decât mestec eu.

— Tre' să plec, ciripește Lexi.

Își apucă rucsacul de pe jos. Este atât de greu, încât când îl cară merge un pic înclinată în spate. Deschide gura ca și când ar avea de gând să-și ia rămas-bun, însă apoi își amintește regula de a nu-mi vorbi dimineața și iese pe ușă fără niciun cuvânt.

N-am mâncat decât jumătate din castronul cu cereale, dar oricum nu prea mi-e foame. Merg pe urmele lui Lexi spre ușa de la intrare, știind că niciodată nu se obosește s-o încuie când pleacă. Și de ce ar face-o, din moment ce încui eu de fiecare dată după ea.

Sunt întotdeauna aici pentru familia mea. Întotdeauna.

Mă uit pe fereastră la Kia roșie, paradită, care iese de pe alea de acces. Ori de câte ori văd mașina aia, mă gândesc că ar trebui ca Zane să se ducă direct la groapa de gunoi a orașului și s-o lase acolo. Nu sunt deloc încântată că fata mea cea mare e dusă la școală în hodorogita aia de mașină, dar recunosc că n-am prea multe de spus în această privință.

Pe de altă parte, părerea mea despre băiatul care conduce este chiar mai puțin amabilă decât părerea despre hârbul lui.

Mașina se înscrie pe stradă care trece prin fața casei și atunci îl zăresc în treacăt pe Zane. Are părul lung și lătos și e slab ca o scândură, chiar dacă în cele câteva rânduri când a fost la noi în casă a devorat o remorcă de mâncare. Ori de câte ori mă trezesc cu frigiderul pe jumătate gol, știu că a trecut Zane pe-aici. Mai ales dacă găsesc ușa frigiderului întredeschisă și colacul de la veceu ridicat. Ca să nu mai spun că aproape sigur vapează. Eu nici nu știu prea bine ce înseamnă vapatul ăsta, dar știu că nu vreau ca fata mea să se vadă cu unul care are acest obicei. Nu că aş avea de ales.

Însă, mai presus de orice, nu-mi place cum se uită la Lexi. E ceva în expresia lui care mă face să mă simt foarte inconfortabil. Am mai văzut cândva privirea aceea – e o amintire pe care nu pot s-o uit.

Lexi se vede cu Zane cam de patru luni deja, dar eu eram pregătită încă de acum trei luni și jumătate ca relația asta să se termine.

Nu-i pot interzice să fie cu el. Are șaptesprezece ani și interdicția nu va da niciun rezultat. Dacă îi spun să nu mai iasă cu Zane, o să facă exact pe dos și vor sta și mai mult împreună. Nu, isteț din partea mea ar fi să aștept. E fată deșteaptă, o să se trezească ea. Până la urmă, Zane va rămâne o amintire.

Iar dacă nu, ei bine, am de gând să-mi protejez fiica. Pe amândouă. Fie că vor sau nu.

Dau să mă întorc în bucătărie, când zăresc ceva mișcându-se în dreptul ferestrei. Este vecinul meu, Brett Carlson, venind pe aleea care separă casele. De fapt, nu merge ca orice om, ci *tropăie* de-a dreptul, îndreptându-se direct spre ușa noastră. Într-un minut o să-l aud bubuind cu pumnii în ea, să-i deschid.

Ziua aceasta e pe cale să devină foarte interesantă.

CAPITOLUL 3

Chiar dacă mă aflu la doar un metru de ușă, nu răspund imediat. Îi dau lui Brett șansa să sune la sonerie. De mai multe ori. Apoi, așa cum bănuiam, începe să bată cu pumnii.

– Deschide! strigă el ca apucatul, în timp ce lovește inutil cu pumnii în ușă. Deschide în secunda asta!

Câtă dramă face disperatul ăsta.

Brett Carlson s-a mutat în cartier cam acum un an. Pe cei mai mulți vecini îi cunosc destul de bine, dar despre el nu știu mare lucru. Doar că lucrează în finanțe, conduce mult prea repede o mașină sport și ascultă muzică tare de tot când lucrează de acasă, deranjând toată strada. Reușește mereu să reducă volumul înainte să sosească poliția chemată de vecini din cauza gălăgiei.

Deschid ușa fără grabă. Însă înainte de asta înșfac cutterul depozitat într-un dulap din hol și-l strecor în buzunărașul rochiei.

Să fie.

Brett stă pe verandă, cu pumnii strânși și cu fața sta-cojie. Mă privește amenințător. Strâng în palma dreaptă cutterul dosit ceva mai devreme în buzunar.

– Bună dimineața, Brett! spun pe un ton vioi. Cum pot să-ți fiu de ajutor?

– Știi ce ai făcut, șuieră el la mine. Știi ce-ai făcut, Debbie! Și n-o să scapi basma curată!

Îl privesc clipind nevinovată.